

HELLENISCHE GEMEINDE ZU BERLIN e.V
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Mittelstr. 33, 12167 Berlin, Tel. : 7929587, Fax. 79745799

E-mail : info@gr-gemeinde.de; www.Gr-Gemeinde.de

Berlin, den 24. Mai 2006

An den
Petitionsausschuss
Des Deutschen Bundestages
Die Vorsitzende
Frau Kersten Naumann (MdB/ Die Linke)
Platz der Republik 1
11011 Berlin

- Θέμα : Εκδίωξη (εκτοπισμός) και σφαγή του Ελληνικού πληθυσμού στην
Οθωμανική Αυτοκρατορία 1912 - 1922

Αξιότιμη κυρία Νάουμαν,
Αξιότιμοι κυρίες και κύριοι της Επιτροπής Αιτημάτων,

η Ελληνική Κοινότητα Βερολίνου με αφορμή την 90η επέτειο της Ημέρας Μνήμης της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου μαζί με τους υπόλοιπους φορείς του Ελληνικού Πολιτιστικού Κέντρου, Mittelstr. 33, 12167 Berlin - Steglitz, όπως επίσης και με άλλους φορείς εκτός Βερολίνου, σε συνεδριάσεις των Διοικητικών τους Συμβουλίων αποφάσισαν ομόφωνα να αποτανθούν σε σας με το ακόλουθο αίτημα :

ΑΙΤΗΜΑ

Εμείς, οι υπογράφωντες φορείς ζητάμε :
Η Γερμανική Ομοσπονδιακή Βουλή να αποφασίσει, ότι :

« Η πολυπληθής εκδίωξη, σφαγή, αναγκαστική εργασία και αρπαγή περιουσιών που έλαβε χώραν πριν, κατά την διάρκεια και μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο (1912 - 1922) των ελληνικών πληθυσμών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας από τους Νεότουρκους ήταν μέρος της γενοκτονίας κατά των χριστιανικών της λαών»

Επιχειρηματολογία του Αιτήματος:

Με αφορμή την 90^η επέτειο των εγκλημάτων κατά του αρμένικου πληθυσμού της Οθωμανικής αυτοκρατορίας το 1915-1916 η Γερμανική Βουλή στις 16 Ιουνίου 2006 εξέδωσε ψήφισμα με τίτλο «Ανάμνηση και τιμητική μνημόνευση των θυμάτων της δίωξης και της σφαγής των Αρμενίων το 1915 - Η Γερμανία πρέπει να συμβάλλει στη

συμφιλίωση μεταξύ των Αρμενίων και των Τούρκων». Το ψήφισμα αναφέρει μεταξύ άλλων: «Ο διωγμός και η σφαγή έγιναν και κατά άλλων χριστιανικών πληθυσμών, ειδικά κατά των αραμαϊκών / ασσυριακών και χαλδαϊκών Χριστιανικών πληθυσμών, αλλά και κατά κάποιων συγκεκριμένων μουσουλμανικών μειονοτήτων».

Στην εισαγωγή έκθεσης περί της κοινής μοίρας των Αρμενίων, Αραμαίων/ Ασσυρίων και Ελλήνων ο Πρόεδρος της Ευαγγελικής Εκκλησίας της Γερμανίας, αρχιεπίσκοπος Dr. Wolfgang Huber γράφει:

«Στην τελική φάση της Οθωμανικής-Τουρκικής Αυτοκρατορίας λήφθηκαν μέτρα δίωξης και εξόντωσης κατά του αρμενικού, αραμαϊκού/ασσυριακού και ελληνικού λαού. Μέχρι τώρα οι μοίρες των ανατολικοχριστιανικών αυτών λαών παρουσιάζονταν ξεχωριστά, πλέον όμως έχουν καταγραφεί όλες τους σ' ένα κοινό σκοτεινό κεφάλαιο της ιστορίας του κόσμου, το οποίο δεν έχει κλείσει ακόμη!»

Οι δηλώσεις αυτές στηρίζονται τόσο στις μνήμες των επιζώντων όσο και στα κρατικά αρχεία των διαφόρων ευρωπαϊκών χωρών, όπως της Γερμανίας, της Αυστρίας και της Γαλλίας, σε δημοσιεύματα καθώς και στα αρχεία του Οικουμενικού Πατριαρχείου της Κωνσταντινούπολης.

Διπλωμάτες της Γερμανικής Βασιλικής Αυτοκρατορίας που ως ο σημαντικότερος σύμμαχος της Τουρκίας μπόρεσε να διατηρήσει μέχρι το τέλος του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου ένα πυκνό δίκτυο προξενικών αρχών εντός της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, επιβεβαιώνουν τα εγκλήματα που έγιναν κατά των Ελλήνων της Ιωνίας και των παράλιων περιοχών της Μαύρης Θάλασσας (Πόντος) πριν και κατά τη διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Στις 15 Ιουλίου 1916 με αφορμή το διωγμό των Ελλήνων από τη Σινώπη ο Πρόξενος κ. Kuckhoff τηλεγραφεί: « (...) Για τους Τούρκους ο διωγμός και η εξόντωση αποτελούν μία και την αυτή έννοια, διότι όποιον δεν τον σκοτώνουν τον αφήνουν έρμαιο των ασθενειών και της λιμοκτονίας. (...)»¹

Από έρευνες ιστορικών και αγωνιστών για τα δικαιώματα των ανθρώπων, βασισμένες στα αρχεία προκύπτει ότι η γενοκτονία των Ελλήνων στην Οθωμανική Αυτοκρατορία έγινε κατά ομάδες και σε διαφορετικές περιόδους. Η τελευταία ξεκίνησε το 1919 και έληξε το 1923 με την άνιση, υποχρεωτική ανταλλαγή των μουσουλμανικών ή ελληνορθόδοξων πληθυσμών της Ελλάδας και της Τουρκίας.

Βασισμένος στις μαρτυρίες του συνεργάτη της *Near East Relief*, Δρ. Ward ο Βρετανός Ανάτολος Αξιωματούχος των Συμμάχων στην Κωνσταντινούπολη, *Sir H. Rumbold* μετέδιδε σχετικά με τη μοίρα των διωγμένων γυναικών και παιδιών:

«(...) Φαίνεται ότι οι Τούρκοι ακολουθούν ένα συγκεκριμένο σχέδιο για να απαλλαγούν από τις μειονότητες. Η μέθοδός τους ήταν να συγκεντρώσουν στην Αμάσεια τους Οθωμανούς Έλληνες της περιοχής μεταξύ Σαμψούντας και Τραπεζούντας. Οι Έλληνες αυτοί χρειάστηκε μετά να περπατήσουν από την Αμάσεια μέσω του Τοκάτ και Σίβας μέχρι τη Καισαρεία και ξανά πίσω μέχρι που τους στείλανε τελικά στο Χαρπούτ στην Ανατολή. Με τον τρόπο αυτό ένας μεγάλος αριθμός των υπό διωγμό Ελλήνων πέθανε από κακουχίες και εξάντληση. Οι Τούρκοι μπορούσαν μετά να ισχυρίζονται ότι στην

ουσία δεν τους σκότωσαν. Ίσως θα μπορούσαμε να συγκρίνουμε τον τρόπο αυτό εξόντωσης με αυτόν με τον οποίο οι Τούρκοι απαλλάχτηκαν παλαιότερα από τα αδέσποτα σκυλιά της Κωνσταντινούπολης παρατώντας τα σε ένα νησί, όπου αυτά πέθαναν από πείνα και δίψα.(...)

Για την τακτική αυτή εξολόθρευσης στα βουνά οι Τούρκοι προτιμούν την εποχή του χειμώνα. Δεν επιτράπηκε στο αμερικανικό *Near East Relief* να εγκαταστήσει κατάλυμα για τα παιδιά, των οποίων οι γονείς είχαν πεθάνει καθοδόν. Τα παιδιά αυτά έπρεπε να συνεχίσουν την πορεία μαζί με τους υπόλοιπους κατατρεγμένους. Ο Δρ. Ward μέτρησε ο ίδιος τον περασμένο Δεκέμβριο 150 πτώματα στο δρόμο μεταξύ Χαρπούτ και Μαλατίας. Ένας άλλος συνεργάτης του είδε και μέτρησε 1.500 πτώματα στο δρόμο προς το Χαρπούτ ενώ 2.000 κατατρεγμένοι πέθαναν στο δρόμο που βρίσκεται ανατολικά του τόπου αυτού. Τα δύο τρίτα των διωγμένων Ελλήνων είναι γυναικόπαιδα. Αυτό τον καιρό ξεκινούν νέοι διωγμοί σε όλα τα μέρη της Μικράς Ασίας από τα βόρεια λιμάνια μέχρι τις νοτιοανατολικές περιοχές. Ο Πρόεδρος του εκπαιδευτικού τμήματος του Χαρπούτ λέει στον Δρ. Ward, (...) ότι στις σφαγές του 1915 δεν έκαναν ολοκληρωμένη δουλειά. Εννοούσε ότι την επόμενη φορά οι Τούρκοι θα έχουν κατά νου να κάνουν πιο αποτελεσματική δουλειά.»

Από την έρευνα των πηγών και των αρχείων προκύπτει ότι από το 1912 μέχρι το 1923 στην Οθωμανική Αυτοκρατορία πέθαναν εξ' αιτίας των κακουχιών από την καταναγκαστική μεταφορά και εργασία, από τον υποσιτισμό καθώς και από τη σφαγή, ενάμισι εκατομμύριο Έλληνες. Μόνο οι Έλληνες του Πόντου που πριν τον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο είχαν έναν πληθυσμό άνω των 700.000 κατοίκων στη νότια ακτή της Μαύρης Θάλασσας θρηνούν 353.000 θύματα της γενοκτονίας από το νεοσύστατο καθεστώς πολέμου και ακολούθως από τις Κεμαλικές στρατιωτικές δυνάμεις και τις παραστρατιωτικές οργανώσεις. Κατά τη κατάκτηση της μη υπερασπιζόμενης Σμύρνης (τουρκικά Izmir), το Σεπτέμβριο του 1922 σκοτώθηκαν στη Σμύρνη και στη γύρω περιοχή μέσα σε μερικές ημέρες 250.000 Έλληνες και Αρμένιοι «από φωτιά, σπαθιά και θάλασσα.»

Η Ελληνική Βουλή αναγνώρισε σε δύο στάδια τη γενοκτονία των Ελλήνων της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας: το Φεβρουάριο του 1994 αποφασίστηκε ομόφωνα να αναγνωριστεί η 19^η Μαΐου ως ημέρα μνήμης της γενοκτονίας των Ποντίων και το 1998 η 14^η Σεπτεμβρίου ως ημέρα μνήμης όλων των Ελλήνων της Μικράς Ασίας.

Δεν έχουμε ούτε ρεβανσιστικούς σκοπούς και ούτε θέλουμε να αποκατασταθούν τα σύνορα. Η επιμονή μας στην ιστορική μνήμη και το μνημόσυνο ξεκινά αποκλειστικά από την πρόθεσή μας να θέσουμε τη συμφιλιοτική πορεία μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων στη σταθερή βάση της δικαιοσύνης. Σ' αυτό το πλαίσιο θρηνούμε όλα τα θύματα της κρατικής μαζικής βίας καθώς και της βίας μεταξύ των εθνών, συνειδητοποιώντας ταυτόχρονα και τον πόνο που υπέφεραν οι μουσουλμάνοι οθωμανικής υπηκοότητας κατά τη διάρκεια της φυγής και του κατατρεγμού τους από την σημερινή ελληνική επικράτεια.

Μνημονεύοντας την αδικία που υπέστησαν οι Έλληνες πολίτες της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας θέλουμε να συμβάλλουμε στην αποφυγή παρόμοιων μελλοντικών εγκλημάτων. Ελπίζουμε ότι έτσι στηρίζουμε παράλληλα και την πορεία

εκδημοκρατισμού της Τουρκίας. Στη Γερμανία, όπου υπάρχει μια τούρκικη κοινότητα καθώς και μια ελληνική κοινότητα, εντός της οποίας περισσότεροι από τους μισούς είναι απόγονοι των κατατρεγμένων από τη Μικρά Ασία και την Ανατολική Θράκη, οι γερμανικοί φορείς θα πρέπει να συνδράμουν κυρίως τους νέους Τούρκους και Έλληνες στην προσπάθειά τους να επεξεργαστούν ομού την κοινή τους ιστορία.

**Ο Πρόεδρος
της Ελληνικής κοινότητας Βερολίνου**

Αχιλλέας Λύκος

Ο Αντιπρόεδρος

Παναγιώτης Ματλής

Οι πρώτοι συνυπογράφωντες φορείς :

- Ομάδα Εργασίας για την Αναγνώριση της Γενοκτονίας των Ελλήνων της μικράς Ασίας (Πόντος, Ιωνία, Καππαδοκία) και Αν. Θράκης (Έδρα Βερολίνο)
- Ομάδα Εργασίας για την Αναγνώριση «κατά της Γενοκτονίας, υπέρ της συμφιλίωσης των Λαών» (Έδρα Μόναχο)
- Σύλλογος Ποντίων Βερολίνου «Οι Υψηλάντηδες»
- Σύλλογος Θρακών Βερολίνου «Ο Δημόκριτος»
- Σύλλογος Κρητών Βερολίνου « Η Μεγαλόνησος»
- Σύλλογος Μακεδόνων Βερολίνου
- Σύλλογος Ελλήνων Επιστημόνων Βερολίνου - Βραδεμβούργου
- Σύλλογος Ελλήνων Γονέων και Κηδεμόνων Βερολίνου
- Σύλλογος «Εξάντας» Βερολίνου
- Σύλλογος Ποντίων Μονάχου
- Σύλλογος Ποντίων Λούντενσαϊτ «Η Παναγία Σουμελά»
- Σύλλογος Ποντίων Ντόρτμουντ « Ο Ξενιτέας»
- Πολιτιστικός Σύλλογος Ποντίων Ντύσσελντορφ και περιχώρων